Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 9. *Den 1. Februar 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Erastus Snow,

afholdt i Salt Lake City, den 14de Septbr. 1873.

(Fortsat).

Blev Herrens Hus nedbrudt og selve Grundvolden til det paa bogstavelig Maade pløjet? Ja. Hvad Aarsag have vi saa til at forvente andet end den bogstavelige Opfyldelse af den næste Part af den samme Profeti, som omhandler Oprettelsen af Herrens Hus paa Bjergenes Toppe, Indsamlingen af Folk fra alle Nationer, om at Herren skal straffe stærke Hedninge, og at Folk skulle slaa deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle, at de skulle leve i Fred paa Jorden og ikke mer lære at føre Krig, og at Herren i al Evighed skal regjere over dem?

En saa mægtig Omvæltning, som den Profeten her fremsatte, kan aldrig finde Sted paa Jorden uden Herrens og Profeternes og Apostlenes Røst lyder og uden at den Hellig-Aand paa en kraftig Maade virker paa Menneskenes Børn. Og naar denne Tid indtræffer, vil det være den, som Profeten Joel hentyder til, der siger: „Og det skal ske i de sidste Dage, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød og Eders Sønner og Eders Døtre skulle profetere; Eders Ældster skulle drømme Drømme, og Eders unge Karle se Syner. Og end over Tjenere og Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand. Da vil Moses se sit Ønske gaa i Opfyldelse, som han udtrykte dengang, Herren tog sin Aand fra ham og udøste den paa de halvfjerdsindstyve Ældster i Israel, som alle begyndte at profetere (4 Mos. 11, 25—30). Men der vare to Mænd tilbage i Lejren, den enes Navn var Eldad og den andens Medad, og da Aanden hvilede paa dem, begyndte de at profetere; og en Dreng løb og gav Moses det tilkjende, og Mose Tjener sagde: „Min Herre, Mose forhindre dem." Men Moses sagde til ham: „Er Du nidkjær for mig? gid alt

Herrens Folk var Profeter, og Herren vilde give sin Aand over dem!"

Joel forudsiger, at en Tid skal komme, da alt Herrens Folk skal blive Profeter, ja endog Tjenere og Tjenestepiger skulle annamme Aanden og profetere. Jeremias omtaler en lignende Tid, men i et lidt forskjelligt Sprog. Han siger: „Jeg vil udøse min Aand over alt Kjød, og da skal ikke En sige til sin Næste: kjend Herren; thi Alle skulle kjende ham fra den Mindste til den Største, og de skulle se Øje til Øje, naar Herren skal gjenbringe Zion." Her forudsiger Profeten Jeremias, saavelsom Micha, en Tid, da Herren skal gjenbringe Zion, og siger, at naar han gjenbringer Zion, da skulle de se Øje til Øje, og de skulle ikke mer bruge det Ordsprog, at Fædrene aade sure Druer, og Børnenes Tænder ømmedes. Thi hver Mand skal dø for sine egne Misgjerninger, ja, ethvert Menneske, som æder de sure Druer, hans Tænder skulle ømmes. Og hvert Menneske vil have Lejlighed til at kjende Herren, lære om hans Veje og vandre paa hans Stier.

Lære vi at forstaa ved disse Skriftens Udsagn, at Gud vil udøse sin Hellig-Aand over de Ugudelige og over dem, som udøve Misgjerninger, saasom Mordere, Troldkarle, Løgnere, Horkarle. Bedragere osv.? Nej, saaledes forstaar ikke jeg Profeterne, Frelseren og hans Apostle. Jeg forstaar af Apostlenes Sprog, at den Hellig-Aand kan ikke bo i urene Templer; men hvis denne Aand er udgydt over et Folk, da er det fordi deres Hjerter have været rede til at annamme den, fordi deres Øren have været aabne for Herrens Ord, og fordi de have været i Besiddelse af Tro. De have lyttet til den Almægtiges Raab og have annammet Frelsningsplanens Budskab, som var sendt til dem.

Men skulle alle Folk paa denne Maade blive omvendte til Gud? Kongerne paa deres Throner, Dommerne, som dømme for Skjænk, Profeterne, som spaa for Penge, Præsterne, som lære for Betaling, Mordere, Afgudsdyrkere, Vederstyggelige og dem, som have styret Menneskeslægten med Jernscepteret, og som have sagt til deres Undersaatter: „Bøjer Eder, at vi kunne træde paa Eder," skulle disse blive omvendte til Herrernes Herre og annamme hans Velsignelser? Gid det var mulig! Men det er ikke saaledes forudsagt af Profeterne, ejheller af Frelseren og hans Apostle; thi de sige, „at Herren skal straffe de Højes Hære i det Høje og Jordens Konger paa Jorden; og de skulle samles tilhobe som Bundne og blive lukte i Fængsel." Disse Mænd have profeteret, at Straffedomme skulle hastig komme over de Ugudelige, som ikke ville omvende sig; og de skulle blive afskaarne og omkomme i Landet, og store og forfærdelige Ødelæggelser skulle komme over Nationerne, som ikke ville gjøre Bod og lytte til Herrens Røst. Malachias siger i sit sidste Kap.: „Thi se Dagen kommer, der brænder som en Ovn; da skulle alle Hovmodige og Hver, som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den som kommer, skal optænde dem, sagde den Herre Zebaoth, som skal ikke lade dem Rod eller Gren. Men for Eder, som frygte mit Navn skal opgaa Retfærdigheds Sol, og der skal være Lægedom under dens Vinger; og I skulle gaa ud og tage til som fedede Kalve. Og I skulle undertræde de Ugudelige; thi de skulle vorde Aske under Eders Fødders Saaler, paa den Dag, hvilken jeg gjør, siger den Herre Zebaoth.

Saaledes lære vi, mine Venner, at Herrens Advarselsrøst skal gaa ud blandt Nationerne; og han vil advare dem ved

sine Tjenere, ved Torden, ved Lynild ved Jordskjælv, ved store Hagelstorme, ved en fortærende Ild, ved Straffens og Naadens Røst, ved sine Engle og Udsendinges Røst. Herren vil advare Menneskene ved at udsamle de Retfærdige fra de Ugudelige, og de, som ikke ville give Agt paa denne Advarsel, vil han hjemsøge med haarde Straffedomme, indtil Jorden er renset ved Ødelæggelsens Ris. Men de, som blive tilbage af alle Verdens Nationer, Tungemaal og Folk, ville give Agt paa Advarselsrøsten og annamme Frelsen, som Herrens Tjenere tilbyde dem. Herrens Lov vil udgaa blandt dem fra Zion, og Dommere ville fra det samme Sted blive udsendte til dem. Og Alle, som ønske at adlyde, ville blive lærte om Herrens Veje; og de ville annamme Daab til deres Syndsforladelse og den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse af Guds Tjenere. Stor og herlig vil den Dag blive! De Gamle skulle drømme Drømme, de Unge se Syner, og endog Tjenere og Tjenestepiger skulle profetere, og ud af Børnenes og de Diendes Mund skal Herren fuldkomme sin Pris.

Vi ere ikke det eneste Folk, som tro paa disse Ting, og som med ængstelig Forventning skue hen til den Tid, da det herlige Herredømme af Retfærdighed og Fred skal herske paa Jorden. Alle Jordens Retfærdige have levet i dette Haab og troet paa et saadant Herredømme; det har været Gjenstanden for deres Profetier og har været besunget af alle Israels inspirerede Sangere. Det er formedelst det Haab og den Tro i vore Hjerter, at Herren for anden Gang har lagt sin Haand paa Værket for at indsamle de Overblevne af Israels Hus og opfylde de herlige Ting, som vare forudsagte ved hans Profeters Mund, at vi ere bragte tilsammen blandt disse Bjerge. Det var denne Tro og dette Haab, som bevægede Pionererne for sex og tyve Aar siden til at gjennemtrænge et hylende uvejsomt Øde og møde med de Vilde. Derved besad de Kraft til at banne Veje gjennem Bjergene, slaa Broer over Strømmene og udstaa alle de Farer, som omgave Zions Folk ved deres Nedsættelse blandt Klippebjergene, da der for hundreder af Mil ikke gaves andre menneskelige Væsener end de vilde Indianere i deres Nærhed. I alle Retninger havde de flere hundrede Mile til den nærmeste Nybygd. Det var denne Tro paa de sidste Dages Værk og den Forsikring, vi havde erholdt, da Herren talte fra Himlen, som tilskyndede os til denne mægtige Gjerning. Det er fordi Gud ved sin egen Røst har talt udaf Himlen til sin Tjener, Josef Smith, og fordi han ved sin Søns og sine Engles Røst har kaldt sit Folk ud fra Nationerne og op til Hjertet af Bjergene, at vi ere her idag. Jeg ser Mange i denne Forsamling og kjender i dette Territorium mange Flere, som have hørt disse Ting fra Profeten Josefs Mund.

Da vi som Pionerer forlode Civilisationens Omraade, søgte vi ikke et Land ved det Stille Havs Kyster, ejheller mod Norden eller Sønden; men vi søgte et Land, som var udpeget af Profeten Josef Smith i Midten af Klippebjergene i det Indre af det store amerikanske Kontinent. Da Lederen af denne ædle Skare af Pionerer brød op med sin lille Hob fra Missouri Floden, droge de ud i Lighed med Abraham, da han forlod sin Faders Hus uden at vide, hvor han skulde gaa. Herren sagde kun: „Gaa ud fra din Faders Hus til et Land, som jeg skal vise Dig." Pionererne droge ud uden at vide, hvor de skulde vende deres Fjed; de vidste kun, at Herren havde befalet dem at drage til et Land, som

han vilde vise dem. Og naarsomhelst der gjordes Profeten Brigham Young, som var Skarens Leder, det Spørgsmaal: „hvorhen gaar Du?" var Svaret: „Jeg vil vise Eder, naar vi komme dér." Pionerernes Bønner bleve uafladelig opsendte til Gud baade ved Dag og ved Nat, at han vilde lede dem, ifølge sin Forjættelse, til det Land, som han ved sin Tjener Josefs Mund havde erklæret at ville give sit Folk til en Arv. Profeten Brigham sagde: „Jeg har seet Landet, jeg har seet det i et Syn; og naar mit naturlige Øje ser det, da vil jeg kjende det." De rejste derfor i Lighed med Abraham i gamle Dage, ved Troen uden at vide, hvor de droge hen. De vidste alene, at Gud havde kaldt dem ud fra deres Brødre, som havde hadet, bespottet, forfulgt og fordrevet dem fra deres Besiddelser og ikke villet tillade dem at dvæle i deres Samfund. Og da de naaede dette Land, sagde Profeten Brigham: „Dette er Stedet, hvor jeg i Synet saa Herrens Ark staaende; dette er Stedet, hvor vi skulle plante vore Fødders Saaler, og hvor Herren vil sætte sit Navn i sit Folks Midte." Og han sagde til Pionererne — „Organiser Eder i Partier og gaar paa Undersøgelser, nogle til Syd, andre til Nord og Vest og undersøg Landet i dets Længde og Brede, saa vi maa lære, hvor der vil være hensigtsmæssig at anlægge Nybygder, hvor der er Græsgange, Vand, Tømmer, frugtbar Jord og godt Klima, paa det vi maa være istand til at give vore Brødre Underretning herom, naar vi vende tilbage." Da Mændene havde organiseret sig, sagde han til dem: „I ville finde mange fortræffelige Steder for Anlæggelse af Nybygder. I alle Retninger blandt disse Bjerge findes Steder, hvor Herrens Folk skulle dvæle; og naar I vende tilbage fra Syd, Vest og Nord, ville I sige med mig, „dette er Stedet, som Herren har udvalgt for os til Oprettelsen af vore Nybygder; og fra dette Sted skulle vi udspredes og besidde Landet."

Det er Troen, som har bragt de Mangfoldige, Aar efter Aar fra den Tid indtil den nuværende, til dette Land. Dette er Værket og Missionen, som paahviler de Sidste-Dages Hellige. Kom ud af Babylon, I mit Folk, at I ikke blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager. Indsamler Eder mellem Bjergene, hvor Herren vil oprette sit Hus, hvor han vil sætte sit Navn, hvor han vil lære Eder om sine Veje, og hvor I ville vandre paa hans Stier. Vi ere ikke kaldte til at være af Verden eller til at tage Del i dens Moder, Øjenslyster og Hovmod. Vor Kaldelse er ikke at hengive vore Hjerter til de Ting, som ere af Verden — til Guldet og Sølvet i Bjergene, til de værdifulde jordiske Ting, til Kvæget paa de tusind Høje, ejheller til vore Huse eller til noget Andet, som henhører til Jorden. Vi ere kaldte til at have vort Hjerte henvendt til den levende Gud, der har udvalgt os som sit Folk, og at tilbede ham af ganske Hjerte. Dersom han giver os Huse og Land, Gods og Kvæg, Guld og Sølv, samt denne Jords kostbare Ting, da tilkommer det os at modtage det med Taknemmelighed og hellige og indvie det til Opbyggelsen af Zion — Guds Hus, til Indsamlingen af hans Fattige, til Udbredelsen af hans Evangelium til Jordens Ender og til Fuldførelsen af den store Gjerning, til hvilken Herren har kaldt os i de sidste Dage.

Velsignede ere de, som ihukomme den høje Guds Kaldelse, hvortil de ere beskikkede. Velsignede ere de, som søge at lære om Herrens Veje og vandre paa hans Stier. Velsignede ere de, der

hædre den Guds Kaldelse, som paahviler dem som Ældster i Israel til at bære Vidnesbyrd om Sandheden og vise et følgeværdigt Exempel i deres daglige Liv; dem, som handle i Retfærdighed, som elske Barmhjertighed, som vandre i Ydmyghed for deres Gud, som besøge Enker og Faderløse i deres Trængsler, og som bevare sig selv ubesmittede for Verden. Velsignede ere alle saadanne af Zions Sønner og Døtre; thi de skulle have Fremgang og deres Børn efter dem. De skulle blive Frelsere paa Zions Bjerg og blive fundne værdige til at staa, naar Frelseren skal vise sig, og deres Navne og deres Slægters efter dem skulle blive bevarede i hæderlig Erindring i Herrens vor Guds Templer. Men ve over Hyklerne i Zion, over dem, som ere stolte og hovmodige, over dem, som elske Verden og hengive deres Hjerter til dens Goder og over dem, som tilbede Huse, Land, Guld, Sølv, Gods, Kvæg og andre jordiske Ting! Ve over dem, som vægre sig ved at erlægge deres Tiende og paa denne Maade hellige dette Land til Herren, som han har skjænket dem til en Arv! Ve over dem, der besmitte Zions Land ved deres Horeri, Mord, Tyveri og ugudelige Gjerninger, og som fornegte at hellige af deres Bestanddele til al Jordens Herre og ofre ham en Tiendedel, som han forlanger som en Rente af deres Forvaltning.

Maa Herrens Fred hvile over de Retfærdige! Maa de Uvidende komme til Forstand! Maa Daarer lære Visdom! Maa Guds Kraft hvile paa dem, der have paataget sig den høje Kaldelse som Præster og Dommere i Israel! Maa Naaden være overflødig til Herrens Israel er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,
afholdt i Salt Lake City, den 8de Oktbr. 1873.

Jeg er kaldt til at optage en Del af Tiden i denne Formiddag; og jeg forstaar, at baade jeg og mine Brødre ere afhængige af Guds Aand til at lede og diktere os, saavel i vore offentlige Taler som i de andre Foretagender, vi ere bestikkede til at udføre i Guds Rige. Apostlen siger, at der er ingen Profeti i Bibelen, som kan udlægge sig selv, men de hellige Guds Mænd talte, drevne af den Hellig-Aand. Herren har sagt os i nogle af hans Aabenbaringer, givne i vore Dage, at alle hans Udsendinge og Tjenere, hans Ældster, som blive udsendte for at prædike, skulde tale som de bleve drevne af den Hellig-Aand; og naar de følge dette Raad, siger Herren, da er hvadsomhelst de tale, ifølge hans Sind og Villie og er Herrens Ord og Guds Kraft til Saliggjørelse. „Og dette er et Exempel til Eder, ja til alle mine Tjenere, som gaa ud for at forkynde Livets Ord til Jordens Indbaanere."

Herren siger videre, at hvadenten han taler ud af Himlen med sin egen Røst, eller ved Administration af Engle, eller ved hans Tjeneres Røst, er det af lige stor Vigtighed; og omendskjøndt Himlen og Jorden skulle forgaa, saa skulle dog deres Ord opfyldes. Dette

Privilegium har været tillagt Profeterne, Patriarkerne og Apostlene i enhver Tidsalder og Uddeling paa Jorden. De have været under Guds Aands Styrelse, og naar Mænd ere udsendte med et Budskab fra Herren, drevne af den Hellig-Aand, da ere deres Ord Herrens Ord, og de ville blive opfyldte.

Vi have under denne Konference nydt mange Belærelser gjennem Guds Tjenere, Lærdomme, som ere blevne givne ved den Hellig-Aands Inspiration. Vi indehave en særdeles egen Stilling paa Jorden, en Stilling, som i mange Henseender er afvigende fra nogen anden Uddeling paa Jorden. Paulus siger: „Om vi eller en Engel af Himlen prædike et andet Evangelium end det, vi have prædiket, han skal være en Forbandelse.“ Alle Profeternes og Patriarkernes Lærdomme have vist os blot ét Evangelium. Der er kun ét Evangelium og har aldrig været eller nogensinde vil blive mer end ét. Evangeliet, som har været aabenbaret til Menneskeslægtens Frelse, har altid været det samme i alle Verdens Tidsaldere. Adam, vor første og store Stamfader, annammede efter Syndefaldet dette Evangelium tilligemed dets hellige Præstedømme med alle dets Kræfter, Nøgler og Ordinancer. Han beseglede disse Velsignelser paa sine Sønner — Seth, Enos, Jared, Kenan, Mahalaleel, Enok og Methusalem. Alle disse Mænd annammede dette høje og hellige Præstedømme. De foregave alle at have Aabenbaringer. De vare alle inspirerede og efterlode deres Optegnelser paa Jorden; og der var ikke én blandt dem, uden han saa og profeterede om det store Guds Zion i de sidste Dage. Og naar vi sige dette om dem, sige vi det om enhver Profet og Apostel, som nogensinde levede paa Jorden. Deres Aabenbaringer og Profetier henpege til vore Dage og til det store Herrens Rige, som omtales af Daniel; det store Guds Zion, som omtales af Esaias og Jeremias; og den store Indsamling af Israels Hus, som omtales af Ezekiel, Malachias og andre af de gamle Patriarker og Profeter.

Naar Herren har besluttet at udføre en Gjerning paa Jorden, har der været noget Særegent ved ham, nemlig, at Redskaberne, han har anvendt, have indtaget en egen Stilling i Verden. Han har i Almindelighed udvalgt de Svage for at beskjæmme de Vise, og dem, som vare intet, til at sætte i Værk store Ting. Da han behøvede en Mand til at udfri Israel, kaldte han Moses, som af sin Moder, en hebraisk Kvinde, i en Kurv af Rør var sat ned ved Nilens Bred blandt Krokodiller og Aligatorer, fordi han var hendes Førstefødte, og alle Hebræernes Førstefødte skulde ihjelslaaes. Dog formedelst Herrens Styrelse blev han frelst af Faraos Datter, som overlod ham til at blive opdragen af hans Moder. Da Moses af Herren blev kaldt til at befri Israels Børn, undskyldte han sig med, at han ikke var nogen veltalende Mand. Han følte sig uskikket til at udføre en saa stor Gjerning, alligevel blev han valgt og fuldførte det Værk, som Herren havde bestemt ham til.

Saaledes var det ogsaa, da Herren ønskede en Konge over Israel, og Lodden faldt paa Isaiæ Familie. Profeten kom til Isai for at udvælge en af hans Sønner til Konge. Alle Drengene bleve fremstillede for ham med Undtagelse af David. Han var den mindste blandt dem og var ude at vogte Faar. Isai havde ikke den ringeste Tanke om ham i denne Henseende. Han fremførte sine andre Sønner, som vare opdragne i alle Datidens Lærdomme, men Samuel fandt ikke den, han ønskede, blandt dem. Han

spurgte derpaa, om ikke Isai havde flere Sønner. Jo, han havde en Dreng til, som vogtede Faar. Lad ham hente, sagde Profeten, og da han kom, blev han salvet til Konge.

Jesus var selv født i en Stald, lagdes i en Krybbe og vandrede i Fattigdom alle sit Livs Dage. Da han valgte sine Disciple, var det ikke blandt den daværende Generations Store, Lærde, Rige og Mægtige, men det var blandt den underordnede Klasse. Han valgte Fiskere og de mest ulærde Mænd, og i Ordets ene Betydning kunne vi sige, at de vare blandt de Laveste i Samfundet i de Dage. Ikke desmindre, de vare dem, som Herren kaldte til at gaa ud og prædike hans Evangelium og opbygge hans Rige paa Jorden.

Hvorledes er det i vore Dage, i denne store og sidste Uddeling? Herren behøvede et Redskab, som vilde tage fat og virke. Han ønskede En til at lægge Grundvolden til dette store Rige, en Mand, som var villig til at gaa fremad, som vilde lade sig lede ifølge Herrens Hensigt og Villie, og som ikke vilde lade sig omtumle af Tidens Traditioner og Religionssystemer. Hvem blev kaldt? Patriarkerne og Profeterne henpegede ikke blot til Guds Zion og Maaden, paa hvilken hans Rige og Kirke skulde blive oprettet, men de omtale endog den Mands Navn, som skulde blive beskikket til at grundlægge denne Gjerning. Jeg kjender Navnet paa hans Fader. Denne Mands Navn skulde være Josef, og han skulde være en Efterkommer i lige Slægtlinie fra den gamle Josef, som blev solgt til Egypten og adskilt fra sine Brødre. Optegnelsen eller Josefs Træ i Ephraims Haand, som Ezekiel omtaler, og som skulde blive forenet med Jødernes Optegnelse i de sidste Dage, skulde være et Redskab i Herrens Haand til at udføre denne store Gjerning eller lægge Grundvolden til denne Kirke og Indsamlingen af de tolv Israels Stammer. I den Optegnelse er Mandens Navn udpeget, saavel som det Værk, han skulde udføre. Josef var uvidende om alt dette, indtil Herrens Engel havde aabenbaret sig til ham. Han besad ingen Kundskab i denne Retning, da han bragte denne Optegnelse for Lyset, men erholdt den først, efterat han ved Urim og Thummim havde oversat den i det engelske Sprog. Han var ganske uvidende om disse Ting, men her var han omgiven af et Jernbaand i Skikkelse af Herrens Aabenbaringer, givne i de sidste sex Tusind Aar ved Mænd, som omtalte Herrens Værk i de sidste Dage. Disse den Almægtiges Profetier, Aabenbaringer og Udsagn omringede denne Mand; og han maatte læres, ikke af Mennesker eller ved menneskelig Villie, men det var nødvendig at en Guds Engel blev udsendt til at belære ham. Det var fornødent, at han blev undervist ved Guds Aabenbaringer, og han blev i aarevis belært ved Syner og Aabenbaringer og ved hellige Engle, udsendte fra Himlens Gud til at undervise og berede ham for Grundlæggelsen af denne Kirke.

Som tidligere anført var Josef Smith ganske omringet af disse Profetier, som i en vis Betydning vare lig et Baand eller en Kraft, af hvilke han ikke kunde undslippe. Hvorfor? Fordi ingen Profeti i Skriften kan taale nogen egen Udlæggelse, men de hellige Guds Mænd talte, drevne af den Hellig-Aand; og naar disse Profeter og Patriarker, indhyllede i profetiske Syner, have forudsagt Oprettelen af Zion i den sidste Uddeling, da maa dette Udsagn bogstavelig opfyldes.

Dengang Josef annammede disse Aabenbaringer, var han en ulærd Dreng

i Lighed med David, som vogtede Faar. Herren udvalgte ikke i disse Dage En blandt de Rige, Store, Vise eller Mægtige, men han valgte En, som var beredt før Verdens Grundvold blev lagt, og som var en Efterkommer af den gamle Josef, der i Herrens Haand blev en Frelser for Israels Hus og Egypterne i de Dage. Denne Mand blev oprejst i den bestemte Tid og kom frem i Verden. Herren begyndte at indvirke paa ham og forberede ham, men Josef var ikke tilfulde bekjendt med, naar han lagde Grundvolden til dette Værk. Herren sagde til ham: „Du skal lægge Grundvolden til en stor Gjerning, men Du kjender den ikke.“ Josef kunde ikke fatte Vigtigheden af det Værk, hvis Grundvold han havde lagt, medmindre han var omgivet af Evighedens Syner. Men da hans Forstand var opladt, kunde han i mange Henseender forstaa Guds Hensigter. Og Aabenbaringer omgave ham og ledede hans Fodtrin. Deres Opfyldelse kunde ikke fejle, og de maatte fuldkommes paa Jorden. Herrens Tjener kom frem og modtog Mormons Bog — Josefs Træ eller Optegnelse i Ephraims Haand. Han bragte denne Optegnelse for Lyset ifølge Moronis, Nephis, Lehis og Guds Engles Vidnesbyrd, som betjente ham, og oversatte den i det engelske Sprog, førend han lagde Grundvolden til denne Kirke. Josef Smith kaldte ikke noget Menneske til at ordinære og døbe sig, men han ventede, indtil Herren udsendte sine Tjenere til at betjene ham. Han fik Befaling af Gud til at komme frem og lade sig døbe, dog ikke før han havde annammet Præstedømmet. Hvor modtog han dette, og hvori bestaar egentlig Præstedømmet? Det er en Fuldmagt fra Gud i Himlen til Menneskenes Børn, hvormed de ere bemyndigede til at forrette i alle hans Hus's Ordinancer. Der har aldrig været og vil aldrig blive nogen Mand i denne eller i nogen anden Tidsalder af Verden, som har Myndighed og Magt til at administrere i nogen af Guds Hus's Ordinancer, medmindre han er kaldt af Gud, som Aron var, og uden han er i Besiddelse af det hellige Præstedømme, som annammes gjennem dem, der besidde denne Fuldmagt.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Februar.

Enhed.

„Vi ere jo alle døbte i én Aand til at være ét Legeme, hvadenten vi ere Jøder eller Grækere, Trælle eller Frie; og vi have alle drukket af Kalken til at være den samme Aand.“ Dette var Apostlens Vidnesbyrd angaaende Kirken i gamle Dage; og den samme Bemærkning kan anvendes om Kirken i vore Dage, og ikkeom den alene, men om enhver sand Kirke i hvilkensomhelst af Verdens Tidsperioder. I Sandhed, Enhed har været et af de fornemste Kjendetegn paa Guds Folk, hvor-

somhelst og naarsomhelst de have levet paa Jorden. Ved dette Kjendetegn kan man paa den letteste Maade udskille Kristi Kirke fra Tusinder af andre Kirker, som ere af menneskelig Oprindelse. Det er menneskeligt at fejle, og Vildfarelserne herske i Tusindvis af forskjellige og indviklede Skikkelser. Men Sandheden er guddommelig og uforanderlig, og uagtet der maa være en Forskjellighed af Sandheder, stemme de dog alle overens, staa alle i fuldkommen Harmoni og danne et fuldstændigt og sammenbindende Hele. Kristi Kirke er rodfæstet og grundet paa Sandheden; og da den er begavet med Sandhedens Hellig-Aand, paa det at dens Medlemmer maa blive ledede ind i al Sandhed, følger det af sig selv, at den maa være sammenbunden i Enhed; og dens Medlemmer maa, saavidt de ere komne ved Aandens Belærelse, være Et i Troen, i Lærdommene, i deres Følelser og i deres Haab og Forventninger. Ethvert Medlem har sin bestemte Plads i den mægtige Institution og maa paa en rettelig Maade opholde sin Forbindelse med de andre Medlemmer, hvadenten denne er af underordnet Karakter eller begge Dele, og maa være Et med de andre Medlemmer i at opholde det ganske Værk.

Det Begreb, som Sektererne have opammet, at en Gren, en Del eller et Medlem af Kristi Kirke kan existere ganske uafhængig af og adskilt fra de andre Dele af Kirken, er en stor Vildfarelse. Et Hus, som er adsplittet og splidagtig, kan ikke bestaa. Kristus er én. Dersom en Gren af Kristi Kirke er ganske adskilt fra selve Kirken, vil den strax henvisne og dø. Det er umulig at forebygge, at en saadan Gren bliver fordærvet og dør. Og derefter duer den til Intet, uden til at afhugges og kastes i Ilden.

Jesus var tilfulde bekjendt med dette Princip, hvis Aarsag han meget hyppig belærte sine Disciple om disse Ting, ikke alene ved Ord, men ved Exempel. Hvor ofte opmuntrede han dem ikke til at være Et, ligesom han og hans Fader i Himlen vare Et. Uden de besad hans Aand, som forenede dem til Et, vare de intet i Kristo; men hvis de vare Et og elskede hverandre, skulde de derved blive kjendt blandt alle Mennesker som hans Disciple.

Men den menneskelige Natur er af en egensindig Egenskab! Herrens Disciple i fordums Dage stræbte til Enhed; de søgte at blive forenede, og denne deres Bestræbelse blev i en stor Grad kronet med Held, hvilket er indlysende fra den Kjendsgjerning, at Herren tildelte dem saadanne store Gaver og Velsignelser. Men alligevel, snart blev der Adsplittelse. Enighedens Baand blev afrevet, Enhedsaanden forsvandt, og Kirken blev splittet i Sekter og Partier. Da Kirken blev saaledes delt i forskjellige Samfund, bortfjernedes det ene fra det andet, hvilket var ganske naturlig, da den havde tabt Kristi Aand; og derefter var den ikke hans. Naar Menneskene ophørte at stræbe efter Enhed, hvilken var nødvendig for at sikre sig Guds Velbehag og det evige Livs Velsignelser, bleve de overladte til deres egne vildfarende Hjerters Indbildninger og tomme Anskuelser.

Siden de Dage har Jorden været opfyldt af Mørke, Vildfarelse, Strid, Tvedragt og Voldsgjerninger. „Forsoningens" glade Tidende er bleven forkyndt blandt Menneskene, men da dens Nøgler have været tabte, have disse Forkyndere vanket om som Daarer. De vare ikke forsonede med deres Gud og vidste heller ikke paa hvilken Maade de kunde blive det. De vare ikke Et med Gud, ejheller med sig selv, og vare uvidende om hvorledes dette skulde ske. Det er en ren Umulighed for

en Præst, som ikke er forsonet med Herren, at forsone Andre med ham. Kan den Blinde lede den Blinde? Ja, men de ville begge falde i Graven.

Dersom Kristi Disciple, blandt alle Mennesker skulle kjendes paa deres Enhed og deres indbyrdes Kjærlighed, da er det rimelig at sige, at det Samfund, som lever i den største Enhed, er Kristi Kirke, forsaavidt den existerer paa Jorden. Jesu Ord bemyndiger os at dømme efter dette Mønster. „Thi uden I ere Et, ere I ikke mine."

De Sidste-Dages Hellige ere i Besiddelse af denne Enhed. Vi kunne trygt paastaa, at de udvise mer Enhed end noget andet Folk paa Jorden. De Sidste-Dages Hellige besidde Forsoningens Nøgle — det hellige Præstedømme, som altid opholdes af den Aand, der døber de Troende til ét Legeme og bevirker, at de ikke mer føle sig som Jøde eller Hedning, Træl eller Fri eller af nogen Nation, men som den Allerhøjestes Hellige og Et med Gud formedelst hans Søn, Jesum Kristum. Der er i Mængde af Beviser for Sandheden af denne Paastand. Det vilde være noget ganske underlig at se to Partier af de Sidste-Dages Hellige fra forskjellige Nationer paa Jorden leve i Strid med hinanden angaaende deres respektive Fødelandes Fortjenester eller om Dagens Politik, i Lighed med andre kristne Samfund. Saaledes have ikke de Hellige lært at kjende Frelseren. Følg Ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ud i Verden paa deres Rejser som Evangeliets Forkyndere, og hvad se I? Tusinder af Folk fra forskjellige Nationer og af forskjellige Skikke, der tro, blive døbte til deres Synders Forladelse, annamme den sande og forenende Aand og med Glæde byde Farvel til deres Slægt, Venner og Fædreland for at indsamles, lig Israel i gamle Dage, til Forjættelsens Land. Betragt de Hellige blandt Bjergenes Dale eller i Utah. Enhver Sjæl dér har rejst fra to hundrede til et Tusind Mil ene og alene for sin Religions Skyld. Kan noget andet Samfund udvise en lignende Enhed og være istand til at bryde de ømmeste Baand for at drage til et saadant Sted? Det vil ikke være hverken mer eller mindre end Sandheden, naar vi sige, at intet Samfund paa Jordens Overflade kan opvise Magen. Derfor, hvis de Sidste-Dages Hellige saa langt overgaa alle andre Folk i Enhed, i Kjærlighed til deres Religion og til hverandre indbyrdes, da maa de være Kristi Disciple; thi Frelseren sagde, at dette skulde være Kjendetegnet paa hans Disciple. Ja visselig, de Sidste-Dages Hellige ere Guds Folk; og de ere, hvad intet andet Samfund er — Jesu Kristi Kirke.

Korrespondance.

Amerika.

Brigham City, den 17de Novbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Eftersom Tid og Lejlighed gives, ønsker jeg, at sende Dem nogle Ord angaaende Tilstanden i Utah. I Midten af Oktober Maaned havde vi en temmelig haard Snestorm, ledsaget af streng Kulde, som anrettede betydelig Ødelæggelse blandt Kartoflerne og blandt Fersken- og Æble-

træerne i vore Haver; men siden den Tid have vi været begunstigede af behageligt Vejr. Alle mandlige Kræfter i Boxelder og Weber ere ifærd med, ved al deres Styrke, at fuldføre den Nordlige Utah-Bane fra Ogden til Brigham City; den forventes at blive færdig til Nyt-Aar. Samvirken hører til Dagens Orden, og her hos os bliver den saa hurtig som Omstændighederne tillade det, udvidet i alle Industrigrene.

Hjemme-Missionærerne ere i stadig Virksomhed. Igaar var det den første Søndag, jeg har tilbragt hjemme i de sidste to Maaneder. Efterat Tyfus Feberen, som har raset temmelig strengt blandt Befolkningen i denne By, men for hvilken kun En blev Offer, har ophørt, hersker der god Helbred blandt os. Min Moder var sengeliggende i otte Uger. Jeg føler, med Undtagelse af lidt Hovedpine, som i Forbigaaende sagt ikke er behagelig, naar man har aandelig Beskjæftigelse, vel paa baade Aand og Legeme. Forrige Søndag havde jeg Lejlighed til at prædike for en skandinavisk Forsamling i en smukt udstyret Sal i City Hall; og efter Mødet havde jeg den Fornøjelse at hilse paa flere velbekjendte Ansigter fra Danmark. Alle, som jeg talte med, følte glade og tilfredse ved at være i Zion. Jeg saa af en Bekjendtgjørelse i Bladet for nogle Dage siden, at Charles Lundgreen fra Landskrona, Sverige, var bleven dræbt i Cottonwoodminerne, ved at være bleven udkastet af en Vogn. Han var lemlæstet paa det Grusomste.

Pengemarkedet er meget flaut blandt os. Alle Livets Fornødenheder kunne erholdes — kun ikke Penge. Grubedriften synes heller ikke at florere saa stærkt for det Nærværende. En stor Penge-Krise har netop hjemsøgt Landet, som har været til stor Gene for alle Forretningsgrene. Siden jeg indkom paa Tiende-Kontoret, har jeg havt meget god Anledning til at betragte Kvaliteten af dette Aars Afgrøde. Jeg maa tilstaa, at jeg aldrig saa bedre Korn, end det, vi have avlet her denne Høst. Hveden er saa fyldig og glat, som om den skulde ligget i Vand; og den, jeg har modtaget, er for største Delen overvægtig, indtil fem Pund paa Skjæppen. Der er Frugt i al Overflod. Jeg har i min Have høstet ikke mindre end ti Tønder Æbler, hvilke nu sælges til én Dollar Skjæppen.

Tilsidst, tillad mig at ønske Dem i Forening med deres Medarbejdere al Lykke og Fremgang i Eders Virksomhed blandt Eders Landsmænd. Behag at hilse mine Bekjendte blandt Søskende.

Deres Broder i Evangeliet,

P. F. Madsen.

Aalborg, den 2den Jan. 1874.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Da en Tid nu er henrunden siden vort Konferencemøde, føler jeg tilskyndet til at skrive Dem til og underrette Dem om min Virksomhed og lidt om Tilstanden i Missionen.

Hvad mig selv angaar, saa føler jeg vel baade paa Aand og Legeme. Jeg nyder en god Helbred, er i Besiddelse af tilstrækkelige Kræfter til at virke i min Stilling og er istand til uden Besvær at udholde Rejse- og Missionslivets Afvexlinger af Ondt og Godt. I den sidste Tid har jeg besøgt de vestlige Dele af Konferencen, Thyland og Hanherred, samt gjort en lille Rundtur gjennem Vensyssel, og har i Forening med de

Øvrige af mine Medarbejdere, havt Lejlighed til at afholde en stor Del Forsamlinger. Jeg føler glad og lykkelig ved at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Gjenoprettelse for mine Landsmænd og ved at være en Budbærer om Sandhedens Sag. Det er et stort Privilegium at være anseet værdig til at anvende sine Gaver og Talenter i Herrens Tjeneste; og det er Noget, som vistnok ikke Verden belønner, men som dog i Fremtiden vil bringe en Løn paa et Sted, hvor Rust og Møl ikke fordærver, og hvor Tyve ikke gjennembryde. Og uagtet vi maa udholde Ubehageligheder og møde Modstand fra mange forskjellige Kanter, er det dog ingen Ting at regne imod den Løn, som vil blive deres Del, der arbejde trofast til Enden.

Udsigterne for Evangeliets Fremme ere lovende i nogle Dele af Missionen, men paa andre Steder er Folket ganske ligegyldigt og uimodtageligt for den Lære, som vi forkynde, og Mange synes, at de ere gode nok foruden Omvendelse. Ikke desmindre, finde vi dog hist og her oprigtige Mennesker, som lytte med spændt Opmærksomhed til vort Vidnesbyrd, og vort Haab er, at en Del inden ret længe vil komme og annamme Evangeliet.

Vi kunne faa Adgang til at afholde Forsamlinger i næsten enhver By i Vensyssel; paa Thy og de vestlige Egne ere Folkene mindre vel stemte imod os og tilsyneladende bange for at have noget med os at bestille. De vende Ryggen til Sandheden af Frygt for, at de, ved en Undersøgelse af den, skulle komme til Kundskab om deres Vildfarelser, hvorefter de ikke, uden at føle deres Samvittighed bebreidet, kunde udraabe vor Lære for Falskhed.

Jeg har lært af Erfaring, at de, som vise Evangeliet allermest Modstand ere for det Første: den mest uvidende Klasse, som besidde meget faa og indskrænkede Begreber om baade Gud og Kristendom, og for det Andet: Præsterne og Sjælesørgerne, hvis Formaal det er at holde den mindre oplyste Klasse i Uvidenhed angaaende Bibelens Sandheder. De, der ere enfoldige nok til at undersøge for sig selv og bruge den Evne og Forstand, som Herren har tildelt dem, vilde i Almindelighed komme til Kundskab om, at „Mormonismen" er ikke ganske saaledes, som den af Mange udraabes for at være, men at den i Virkeligheden er Noget, som er grundet paa Sandhedens Klippe; og hvis saadanne Mennesker vilde ydmyge sig for deres Gud i Himlen, saa de maatte annamme en Del af hans Aand, da vilde Troen sikkerlig ikke udeblive.

Jeg føler oplivet til at gjøre det Bedste, jeg kan, til med mine bedste Evner at hjælpe til at fremrulle det store sidste Dages Værk, som Herren er i Færd med at udføre paa Jorden. Vær god at hilse Brødrene i deres Nærværelse, vær og selv hilset fra Broder Christensen og mig,

Deres Broder og Medarbejder i Evangeliet,

Andrew Jenson.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").
(Fortsat).

Kirkens Første Præsidentskab, som havde havt Raad i denne Henseende, svarede dem, at de Hellige vare ikke bundne ved nogen Bestemmelse i Forslaget til at drage bort, da Pøbelen ikke havde opfyldt Betingelserne, anførte deri, Dog, de vilde alligevel ikke tøve med at rejse, som foreslaaet, hvis Folkene i de omliggende Byer vilde ved deres Indflydelse hjælpe dem til at faa deres Ejendomme afsatte og sætte en Stopper for den ulovlige og hadske Rettergang, som stadig blev paaført dem. Hvis de kunde have Forsikring om Fred for en kort Tid, vilde de anvende den til Forberedelse for Bortflytning, og de skulde ikke blot forlade Staten, men de skulde rejse saa langt, saa deres religiøse Anskuelse ikke skulde forskaffe Beboerne af Illinois noget Paaskud for fremtidig Klage. De anførte ogsaa, at de vare villige til at udkjøbe deres Modstandere, hvis dette kunde tilfredsstille dem, paa det de Hellige og deres Venner kunde forblive tilbage i fuld og fredelig Besiddelse af Provinsen. A. W. Babbitt, Daniel H. Wells og E. A. Bedell bleve derpaa beskikkede som Komité til at vende tilbage med Mændene fra Macomb for at underhandle med denne Byes Autoriteter angaaende de foreslaaede Betingelser.

Efterat have ventet fra den 18de til den 20de paa Svar fra den sammenrottede Pøbelbande, under Anførsel af Levi Williams, brød Fredsdommeren med en Del af sin Styrke op og marscherede i Retning af deres Lejr, bestemte paa at arrestere eller forjage dem. Dog de vare ikke komne langt, førend de fik vide, at den hele Styrke havde taget Flugten og sat over Missisippi-Floden til Missouri.

Siden der var skudt paa denne Hob Ugjerningsmænd, som havde været delagtige ved Ildspaasættelsen i Bear Creek, havde man ikke hørt nogen Gjentagelse af denne Udaad; dog alligevel var det indlysende, at Pøbelen ønskede ikke at ophøre med dette; thi fra flere Steder indløb der Underretning om, at de forsøgte at forene sig og fortsætte med deres Voldshandlinger.

Den 23de bleve femten af Kirkens ledende Mænd indstævnede til at møde for Retten i Carthage, anklagede som Oprørsstiftere. Den paafølgende Dag rejste de, ledsagede af Præsident Young og Andre, til Carthage. Vidnet imod dem, paa hvis Anklage Arrestordren var udstedt, var en Dr. Backman, som, da han kom for Retten, anførte, at han var ubekjendt med de Fængslede, og personlig ikke vidste noget Ondt om dem, men kun vidnede imod, grundet paa de slette Rygter, som vare udbredte om dem, og fordi han troede, at de vare skyldige. Af dette var det ganske indlysende, at der var ingen beviselig Grund for Anklagen, uden tomme Rygter, hvis Aarsag de Fængslede øjeblikkelig bleve løsladte. Dette beviser tydelig, hvorledes de Hellige stadig bleve forulempede med Anklager og Arrestationer. En Person — som i dette Tilfælde — der var fuldstændig ubekjendt med Mændene, mod hvilke han aflagde Ed, ene grundet paa falske Rygter, troede dem skyldige for Oprør; og paa hans edelige Vidnesbyrd bleve disse Femten arresterede og maatte møde i Retten.

Medens de vare i Carthage aflagde de et Besøg i Fængselet — Skuepladsen for Profetens og Patriarkens Martyrdom, Blodpletterne vistes endnu tydelig paa Gulvet, hvor Hyrum Smith faldt og udaandede, og gav en bedrøvelig Beretning om din mest grusomme Ugjerning, som havde berøvet Folket de Ledere, der af Gud vare udvalgte, og Nationen af to af de ædleste Mænd og de bedste Borgere, som nogensinde existerede. I den ene Væg var der Huller efter Kuglerne, som vare afskudte ved denne ugudelige Udaad, da Herrens Salvedes Blod blev udgydt. Carthage bar nu et forladt Udseende, da mange af dens Indvaanere vare bortflyttede til andre Dele. Scenen, saavel indenfor som udenfor Fængselet maa have været af en yderst skummel Beskaffenhed til disse Mænd, som de stode og betragtede deres ubarmhjertige Fjenders Gjerninger, der ej alene vare tilfredse med at have ihjelslaaet de Mænd, som vare dyrebarere til dem end deres eget Liv, men som ogsaa søgte at dræbe dem.

Komitén, som var sendt til Macomb for at overvære de derstedes boende Borgeres Møde, kom tilbage, uden at have udført meget. Ved deres Ankomst dertil, fandt de Folkene i yderste Grad oprørte og fjendtlige. De bleve truede med Vold, indtil de ansaa det visest ikke at vise sig offentlig. Saaledes var Forbitrelsen, ikke alene mod de Hellige, men ogsaa mod dem, som vare antagne at staa paa deres Part; og to af denne Komités Medlemmer — Daniel H. Wells og E. A. Bedell — vare ikke dengang indlemmede i Kirken. Det var dem umulig at underhandle med Folkene ved deres offentlige Møder; men fra et Vindu ovenpaa vare de Vidne til Pøbelens Bevægelser og Trusler nedenunder. Det blev dem tilsidst sagt, at den eneste Maade, de kunde undkomme paa, vilde være, at de øjeblikkelig forlode Byen. Som Følge heraf vendte de tilbage uden at have udført den Plan, for hvilken de vare sendte.

Folkene i Staten kom nu fuldkommen til Kundskab om hvad, som fandt Sted i Hancock County og de omliggende Distrikter. Indvaanerne i Quincy, Hovedsædet for Adams County, som ved tidligere Lejligheder havde vist meget Venskab for de Hellige, afholdt et offentligt Møde for at raadslaa om hvad der skulde gjøres med de Hellige og beskikkede Afsendinge til at underhandle med Nauvoos Indvaanere for at komme til Kundskab med Hensyn til deres Forslag om at rømme Staten.

(Forts.)

Gud og Mennesket.

O, store Gud jeg beder Dig,
Sig mig, hvorfor jeg kom paa Jorden;
Og hvorfor har Du dannet mig?
Var det ifølge Himlens Orden?

Ja, Menneske, Du dannet er
Ved Evighedens Bud og Stemme;
Du sendtes ned til Jorden her,
Og Alt! ja Alt! Du maatte glemme.

Hvad hører jeg, o kjære Gud?
Den Lære kan jeg ikke fatte.
Har Du min Kundskab slettet ud
Og mig berøvet Lysets Skatte?

Ja for en Del, min kjære Ven,
Har jeg din Kundskab Dig betaget,
Som Du besad i Himmelen,
Hvor Du var med stort Lys begavet.

O, Fader kjær, oplys min Aand
Med Kundskab fra de Højes Himmel;
Thi her jeg staar i Mørkets Baand,
Og vandrer om blandt Mørkets Vrimmel.

Ja ydmyg vær og altid vend
Dit Øre til din Faders Stemme;
Thi vid, at han Dig hører end
Og aldrig vil sit Værk forglemme.

Ak, store Gud, jeg føler vist,
At jeg bør Dig i Alt adlyde
Og tro paa Herren Jesum Krist,
Paa det jeg maa hans Naade nyde.

Gjør saa og altid da Du skal
Annamme Lys og Sandheds Lære
Fra Herrens høje Himmelsal,
Og Engle skal omkring Dig være.

Engang Du var blandt Englemagt
I Herrens store Aanderige;
Og dengang da blev Planen lagt,
At ned paa Jord Du skulde stige.

Dér Lys og Kundskab Du besad
I Lighed med Guds Engleskare;
Ved Himlens Raad Du sang saa glad,
Fordi paa Jord Du skulde fare.

Og her Du sattes af din Gud —
Ej for at nyde Verdens Glæde,
Men for at holde Sandheds Bud,
Og Dig for evigt Liv berede.

I dette Liv Du prøves maa
Af Mørkets Magt, som her regjerer;
Men dersom Du kan trofast staa,
Du arver store Herligheder.

Det Lys, som skinned i din Barm,
Dengang Du var blandt Guders Hære,
Det blev borttaget, da Du arm
Som Barn blev sendt til denne Sfære.

Men jeg min Lov har skjænket Dig;
Og hvis Du den vil tro adlyde,
Paany Du komme skal til mig,
Og dér Du evigt Liv skal nyde.

Og Lyset, som for Dig svandt hen,
Da Du nedkom til disse Zoner,
Det vil Du atter faa igjen
Fra Himlens høje Regioner.

Stor Løn Du visselig skal faa,
Hvis Du vil gaa paa mine Veje.
Og hvis Du i min Pagt vil staa,
Du Jorden faar til evig Eje.

Derfor vær trofast og gjør ret,
Mens Du er her paa denne Klode;
Sky hver en Handling, som er slet,
Og Du skal arve med de Gode.

H. O

Bekjendtgjørelse.

Utah Posten, som redigeres og ejes af Eldste P. O. Thomassen, er et skandinavisk Blad, som udkommer i Utah og koster foruden Porto 3 Dollars Greenbacks aarlig. De, som ønske at abonnere paa nævnte Blad, kunne henvende sig til „Skandinaviens Stjernes" Kontor, Lorentzensgade 14, 1ste Sal, Kjøbenhavn.

Blandinger.

Oversvømmelser. Paa Manø har den sidste Tids Storme ifølge „Ribe Amtst." anrettet store Ødelæggelser, idet Oversvømmelserne have overskyllet Englandet med Sand og ødelagt et med megen Bekostning opført Dige, saa at Saltvandet nu ved enhver mindre Storm oversvømmer det meste af Øens Agerland, hvorved Høsten til Sommeren vil blive ubetydelig.

De siamesiske Tvillinger. Ifølge en Telegrafdepesche til Times, dateret den 20de ds. og affendt fra Filadelfia, ere de siamesiske Tvillinger Eng og Chang, der i sin Tid fremkaldte saa stor Opmærksomhed i den kirurgiske Verden, Lørdagen den 17de ds. afgaaede ved Døden i deres Hjem i Nord-Carolina i en Alder af 63 Aar. Eng levede 2 Timer længere end Chang.

Livingstone, den berømte Afrika-Rejsende, er ifølge Telegram fra Aden til London død af Dyssenteri i Unyanyanbe paa Rejsen til Bankesee. Hans balsamerede Lig vil blive bragt til England.

Joseph Abraham, Søn af Christian J. Larsen og Hustru Dorthea, er den 8de December f. A. afgaaet ved Døden i en Alder af næsten 9 Aar.

Broder Engbret Olsen, født i Ejdsvold, Norge, er den 19de December f. A. død i Salt Lake City, Utah. Den Afdøde var en trofast og oprigtig Sidste-Dages Hellig, og døde i Troen paa Kristi Forjættelser.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.